Вслухаючись у жах війни,
при кожній жертві бою злого, —
Не друга жаль, і не жони,
І не героя жаль самого...
Що ж, заспокоїться жона,
І друга кращий друг забуде,
Та в світі є душа одна,
Що вічно згадувати буде!
Між лицемірних наших справ
І всякої бридоти й прози
Одні у світі я спізнав
Свята та щиросердні сльози —
То сльози бідних матерів!
Їм не забуть своїх синів,
Що впали на кривавій ниві,
Як не піднять вербі журливій
Своїх гілок серед лугів...

Переклад М. Терещенко